

-ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ-

Σεβασμιώτατε, Πάτερ και Δέσποτα

Άγιε Καθηγούμενε

Πανοσιολογιώτατοι και Αιδεσιμολογιώτατοι Πατέρες

Ευλαβέστατοι Κληρικοί και Διάκονοι

Οσιολογιώτατοι μοναχοί και μοναχές

Αξιοτιμοι καθηγητες.

Εντιμότατοι Πολιτικοί και Τοπικοί Άρχοντες, αδελφοί και φίλοι

Αγαπημένα μου αδέλφια,

Πολυαγαπημένη μου μητέρα

Σεβαστέ μου Γέροντα

Τα μάτια μου βουρκώνουν από συγκίνηση τούτη την Ιερή στιγμή, όταν αναλογίζομαι το βάρος του μεγάλου αυτού Μυστηρίου, που θα Συντελεστεί σε λίγη ώρα. Πάντα με εντυπωσίαζε η δοξα και το μεγαλείο του ιερατικού Λειτουργήματος. Αλλά ταυτόχρονα με δημιουργούσε μια σκληρή εσωτερική πάλη που διαρκούσε πολλά χρόνια με αποτέλεσμα τώρα στην ηλικία των 46 χρονών να καταξιωθώ να βρίσκομαι σ αυτή τη θέση. Μέσα στην **«πυρωμένη»** ατμόσφαιρα της Λειτουργικής μας Συνάξεως, ολοπρόθυμα Διατίθεται, και τη επενεργεία του Αγίου Πνεύματος διά των τιμών σας χειρών, στην **Μεταμόρφωση της Ύπαρξεως μου**. Καλούμε να εισέλθω εις τας τάξεις των διακόνων της εκκλησίας του Χριστού μας, να γίνω διάκονος, να γίνω μαθητής του γνήσιος, να γίνω αληθής απόστολος και δούλος πιστός στον αμπελώνα Του. Ζητώ με πόθο να πάρω την Θεία Χάρη! **Θέλω Άμεσα, Υπαρξιακά, να Ζήσω το Θαύμα, που θα Επιτελεστεί**. Να ανέβω ελεύθερα και συνειδητά τα σκαλοπάτια του Ιερού Θυσιαστηρίου, να αισθανθώ το θαύμα της Ιερωσύνης. Μέσα σε μια εποχή, -την εποχή μας-, πνευματικά ανάπηρη και γνωσιολογικά εγκλωβισμένη, που δεν διαθέτει πολλές φορές τον απαραίτητο δέκτη, για να συλλάβει αυτό το Θαύμα, γιατί έχει ακρωτηριασμένα τα αισθητήρια της ψυχής, αυτό ακριβώς το **Θαύμα** με Συνέπαιρνε και με Συγκλόνηζε από τα παιδικά μου

χρόνια. Αυτή η επιθυμία μου φτάνει σήμερα συν Θεώ στην πραγμάτωσή της.

Θα ήθελα τούτη την Ιερή στιγμή, της προσωπικής μου Πεντηκοστής, να ανατρέξω σε όλους εκείνους που συνετέλεσαν στην κατά Θεόν επίδοση και ψυχική μου «καλλιέργεια». Πρωτίστως ευχαριστώ ολόψυχα όλους για όλα όσα μου προσέφεραν όλα αυτά τα χρόνια, που με γαλούχησαν με τα νάματα της Ορθοδοξίας και καλλιέργησαν και γιγάντωσαν την κλήση, που ο Θεός είχε φυτέψει στην παιδική ψυχή μου.

Είχα την ευλογημένη ευκαιρία να γεννηθώ μέσα σε μία βαθειά θρησκευόμενη οικογένεια. Τα πρώτα μου βήματα αποτύπωσαν το βάδισμα του σώματος και της ψυχής μου, **στον Ιερό Ναό των Αγίων Ταξιαρχών**, αφήνοντας μέσα μου το στοιχείο της «αλληλοσυμπλήρωσης». Μιας αλληλοσυμπλήρωσης, που δημιουργούσε, τότε, απλά, έναν συναισθηματισμό. Έναν, συναισθηματισμό ωρίμανσης βιωμάτων, που ο καιρός άρχισε να μετατρέπει σε πόθο· εκείνον της ιερωσύνης.

Ενθυμούμαι τους **προπάτορές** μου, και δη τους γονείς του πατέρα μου για όλα τα πνευματικά ερεθίσματα που μου παρείχαν και δη την γιαγιά μου Μαρία Μοσχοπούλου- Τσουλούφη, όπου με ευγένεια καρδιάς, καλοσύνη και πίστη χτυπούσε κάθε Κυριακή πρωί το παράθυρό μου να εκκλησιαστώ. Ενθυμούμαι, την γιαγιά μου Βασιλική Μοσχοπούλου- Ζέρβα, που υπήρξε μητέρα της μητέρας μου, και η οποία από τις αναφορές της στον παππού μου Νικόλαο Ζέρβα, έμαθα ότι είχε κι εκείνος βαθειά μέσα του μια ανεκπλήρωτη επιθυμία να γίνει ιερέας. Είμαι περήφανος που φέρω το όνομα του. Εύχομαι ο Θεός να αναπαύει και να γαληνεύει τις ψυχές τους.

Δεν έχω τον χρόνο, που θα μου έδινε την άνεση να αναφερθώ στις ευεργεσίες των **γονιών** μου και για όλα όσα μου προσέφεραν και συνεχίζουν να μου προσφέρουν όλα αυτά τα χρόνια. Ό,τι και να πω είναι λίγο. Θυσιάστηκαν πραγματικά, ώστε να μην λείπει ποτέ τίποτε σε μένα και τα αδέρφια μου. Ιδιαίτερος όμως τους ευχαριστώ για την γεμάτη αγάπη και κατανόηση στάση, που επέδειξαν προς στην απόφασή μου να ιερωθώ, έναντι της οποίας δεν έφεραν καμία αντίρρηση. Θα σημειώσω μόνο, πως μας ανέθρεψαν, εμπνεόμενοι

από τις αρχές του ορθοδόξου ανθρωπισμού. Τίμιοι, εργατικοί, δίκαιοι άνθρωποι. Ευγνωμονώ που με ανέθρεψαν, με μεγάλωσαν και με οδήγησαν στο Ιερό Βήμα των Αγίων Ταξιαρχών, όπου από μικρός διακονούσα. Με στήριζαν στις σπουδές μου, τόσο στη Παιδαγωγική Σχολή Ιωαννίνων, όσο και στην Ανώτατη εκκλησιαστική Ακαδημία Θεσπικης..Αλλά και μετέπειτα, ήταν σε όλα δίπλα μου, μέσα από διαφορετικούς δρόμους. Η μητέρα μου **Πηγή** μέσα από προσευχές και τεράστια υπομονή και νηφαλιότητα ενστερνίστηκε πλήρως την επιθυμία μου για την Ιερωσύνη και δέχθηκε με θείο ζήλο και αυταπάρηση να σηκώσει μαζί μου αυτόν τον σταυρό. Την ευχαριστώ ολόψυχα που ανέχεται τις δυσκολίες και τις αδυναμίες μου. Ο Θεός να τη δίνει την ευλογία, να λάμπει το χαμόγελο της καρδιάς και του προσώπου της. Ο πατέρας μου **Ιωάννης** με στήριζε μέσα από την υπενθύμιση της ελπίδας προς τον Χριστό. Σε μία κατ' ιδίαν συζήτηση που είχα μαζί του, του εκμυστηρεύτηκα την αμετάκλητη απόφασή μου και μου έδωσε αναπαυμένος πια την ευχή του.Εύχομαι ο Θεός να τον αναπαύει και να γαληνεύει την ψυχή του.

Αθανάσιε και Μαρία. Η αδερφική αγάπη κι η επικοινωνία μας, γιγάντωσε. Χαίρομαι που αποδεχτήκατε μαζί με τις οικογενειές σας με σεβασμό και ευλαβικότητα την δική μου διαθεσιμότητα για τις υπηρεσίες μου κι ενασχολήσεις μου στον εκκλησιαστικό χώρο. Εμείς μεγαλώσαμε, ονειρευτήκαμε και ζήσαμε μαζί πολλές καλές ρομαντικές οικογενειακές στιγμές. Είστε για μένα πηγή ελπίδας και αναζωογόνησης. Ο Θεός να σας ευλογεί και να σας αγιάζει.

Ευχαριστώ όλους τους **συγγενείς** μου και τους δικούς μου ανθρώπους που παρευρίσκονται αυτή την ώρα της χαράς και της ευθύνης μου, για την κατανόηση και την στήριξη, που έδειξαν στην απόφασή μου και τους παρακαλώ να προσεύχονται για μένα. Εύχομαι κάθε βοήθεια και ευλογία παρά Θεού.

Ήρθε η ώρα να αναπαύσω τον λογισμό και την ψυχήν μου με ιδιαίτερα σεβαστούς και ταπεινούς ανθρώπους, που έζησαν ανάμεσά μας κι έδρασαν διακονώντας στην ενορία μας. Ενθυμούμαι τον μακαριστό πρωτοπρεσβύτερο **Αστέριο Παπαστόϊκο** -του Ιερού Ναού Παμμεγίστων Ταξιαρχών-, γιατί με ήλκυε η ταπεινότητά του,

η γλυκύτητά του λόγου του κι η ψαλτική του δεινότητα κι αναπαυόμουν κοντά του πνευματικά από μικρό παιδί. Είχα την άνεση γιατί με αγκάλιασε «πατριά», να πηγαίνω στο σπίτι του και να ακούω και να μαθαίνω για την ιεροσύνη και την ψαλτική τέχνη. Άφησε ανεξίτηλα μέσα μου τις πνευματικές νουθεσίες κι παροτρύνσεις του. Η μοναχή **Αθανασία** κατά κόσμον Βάϊα Παπαθανασίου-Μοσχοπούλου, νεωκόρος της εκκλησίας μας, την οποία βοηθούσα παιδιόθεν στις εκκλησιαστικές μικροδουλειές και ταυτόχρονα εύρισκα ευκαιρία κοντά της να εξελίσσονται αθώα χιουμοριστικά πειράγματα, που δεν την άφηναν ασυγκίνητη. Χαιρόταν μαζί μου κι ουσιαστικά αγκάλιαζε την παιδιάστικη αθωότητά μου με καρτερικότητα..

Στρέφω τη σιέφη μου στους **Αγιορείτες Πατέρες**, που κοσμούν τη σημερινή λατρευτική ημέρα, τόσο με την φυσική παρουσία τους, όσο και με την ψυχική. Από πολύ νωρίς είχα την τύχη και την ευτυχία να γνωρίσω από κοντά την αγιότητά τους. Κοντά τους εκτίμησα την ελεύθερη και ταπεινή εμπιστοσύνη στο Θεό. Εκτίμησα την γενναιότητά τους, να τολμήσουν ψυχή τε και σώματι, να αφοσιωθούν και να διατεθούν ευγενώς κι ανιδιοτελώς στο θεάρεστο έργο της διακονίας και εν ευθυμία να λειτουργούν έως αυταπαρνήσεως. Ανέπτυξαν ένα ειλικρινή διάλογο μέσα από έναν λιτό κι απέριττο λόγο, αλλά με υψηλά νοήματα και γνώση και στάθηκαν φωτεινοί δείκτες στην πορεία μου. Νιώθω ευλογία και χαρά, ποιώ μετάνοιαν, χείρα κατασπάζομαι και ευγνωμοσύνη προσφέρω στον Προηγούμενο της Μονής Κουτλουμουσίου **Αρχιμανδρίτη Χριστόδουλο** και την Αδελφότητα της Μονής. Ευχαριστίες από καρδιάς στον ηγούμενο Ιεράς Μονής Εσφιγμένου και την αδελφότητα αυτής κ. **Βαρθολομαίον** για την, επί 20ετίας και πλέον, συνεχή και αδιάκοπη πνευματική παρουσία τους στην ζωή μου. Τον γενικό αρχιερατικό επίτροπο της μητροπόλεως Ιερισσού αρχιμανδριτην Δωροθεον Ζερβαν καθώς και τον προϊστάμενον του μητροπολιτικού ναού Αγίου Στεφάνου Αρχιμανδριτην Παΐσιον Σουλτανιάν. Εύχομαι ο Θεός να τους ευλογεί και να τους αγιάζει.

Ενθυμούμαι τους κεκοιμημένους Αγιορείτες Πατέρες, τον καθηγούμενο της Ιεράς Μονής Εσφιγμένου κ. **Χρυσόστομον**, τους ιερομονάχους **Γαβριήλ Μακαβόν Καραιώτην** και **Δαυίδ Καραιώτη**, οι οποίοι με την ποιοτική και αμερόληπτη συμβολή και παιδεία

τους,σφυρηλάτησαν, καλλιέργησαν και είχαν απήχηση μέσα μου οι προτροπές και νουθεσίες τους. Ο Θεός να αναπαύει τις ψυχές τους.

Δεν μπορώ να ξεχάσω τον μακαριστό **Μητροπολίτη Ιερισσού Αγίου Όρους και Αρδαμερίου κυρό Νικόδημο**, που ως άνθρωπος του Θεού ποίμανε με ήθος ορθόδοξο την Μητρόπολη αυτή. Θαυμαστός ο ζήλος και η πίστη του, τροφοδότησαν την ελπίδα μου, γιατί ενστερνίστηκε τις ανησυχίες μου, απάλυνε τους προβληματισμούς μου και οδήγησε τα βήματά μου στα ενδότερα και βαθύτερα νοήματα της Ορθοδοξίας. Ο Θεός να τον αναπαύει.

Νιώθω ευλογία και χαρά για έναν παιδικό μου φίλο, τον προϊστάμενό του Ιερού Ναού Αγίου Βασιλείου Μεγάλης Παναγίας, τον Πανοσιολογιώτατο **Αρχιμανδρίτη Χριστόδουλο Στυλιανό**. Ενθυμούμαι τις ατελείωτες ώρες που αναλύαμε με το παιδικό μυαλό μας τους πνευματικούς προβληματισμούς μας και σχεδιάζαμε μάλιστα να οικοδομήσουμε ακόμα και μοναστήρι, για να δώσουμε την ευκαιρία και σε άλλους για πνευματική ζωή, προς Δόξαν Κυρίου. Ευχαριστώ που μου δείχνετε την ομορφιά της πνευματικής ζωής, της συγχώρησης, της μετάνοιας. Χαίρομαι που οι σιέψεις μας και τα κίνητρά μας ταυτίζονται σε πολλούς τομείς της ζωής μας.

Δεν μπορώ να παραλείψω από τις σιέψεις μου και να μην θυμηθώ σ' αυτή την ιερή στιγμή τον **πνευματικό κύκλο** του Ιερού Ναού Αγίου Βασιλείου, όπου για μια 12/ετία υπηρέτησα ως ιεροψάλτης και όλους τους χωριανούς της Μεγάλης Παναγίας -ων τα ονόματα ο Κύριος γνωρίζει-, για την αγάπη τους και την στήριξή τους. Εύχομαι ο Θεός να ανταμείψει κατάλληλα.Σας αγαπώ όλους.

Ευγνωμονώ τους πατέρες και αδερφούς του μοναστικού οίκου«**πάντων θλιβομένων η χαρά**», για το περίσσευμα της αγάπης τους και την συμπαράστασή τους στον πνευματικό μου αγώνα.

Καθώς οι σιέψεις διαδέχονται η μία την άλλη, κυριαρχεί στο νου μου ο **Γέροντας Ιγνάτιος**, το αδιάρρηκτο στήριγμα σε κάθε αναζήτησή μου, σε κάθε αγώνα μου, ώστε να υπερισχύει μέσα μου το καλύτερο, το σοφότερο και το αληθέστερο. Η άσβεστη σπίθα μέσα μου να υπηρετήσω με αυταπάρηση την ιερωσύνη πυροδοτήθηκε, εικολάφτηκε, εγκολπώθηκε και καλλιεργήθηκε από την ειλικρινή κι ανιδιοτελή παιδεία μου κοντά του. Ευεργετήθηκα πνευματικά . Με

πήρε κοντά του για 37 χρόνια και στο πετραχήλι του αναπαύτηκα πολλές φορές. Η σοφία του μου δίδαξε πολλά; Συ γέροντα, συναρτυρείς υπέρ εμού του αναξίου ίνα λάβω τον 1^ο βαθμό της ιερωσύνης. Ευχαριστώ από βάθους καρδιάς. Εύχομαι ο Κύριος να σας χαρίσει την ουράνιον βασιλείαν..

Και τώρα στρέφομαι στον Επίσκοπό μου. **Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Ιερισσού Αγίου Όρους και Αρδαμερίου κ.κ. Θεόκλητε!** Σας γνώρισα στα χρόνια που διορίστηκα σαν δάσκαλος, την εποχή που σαν Αρχιμανδρίτης κηρύττατε τα «εσπερινά κηρύγματα» της Κυριακής, στον Ιερό Ναό Αγίου Βασιλείου Τριπόλεως. Τότε και τώρα με ελιώνει το γεγονός, ότι είστε ευχάριστος, ευγενής, και με καλοσύνη που αιχμαλωτίζει. Με δεχτήκατε, με αγκαλιάσατε, με εμπιστευτήκατε όπως είμαι. Στέκομαι, σήμερα, εδώ, ενώπιον σας, χωρίς να υποκρίνομαι. Στέκομαι και αισθάνομαι ελεύθερος. Επιτρέψετε μου, να σημειώσω το τελευταίο, το οποίο και συσχετίζω με το πρόσωπο σας: την ελευθερία. Αυτό, το οποίο είναι δεδομένο για την πατερική γραμματεία, εντούτοις, στις μέρες μας, στον εκκλησιαστικό χώρο, πολλές φορές, φαντάζει πολυτέλεια. Μια ελευθερία όπως ομολογεί κι ο Άγιος Γρηγόριος Νύσσης, που μας δώρισε ο ίδιος ο Θεός, ότι δηλαδή, είτε όλες οι Αποφάσεις μας να συντελούνται τη Ελευθέρα Βουλήσει κι όχι τη Υποδείξει κανενός.

Σεβασμιώτατε, πάτερ και Δέσποτα, σας προσφέρω την αγάπη, την υπακοή μου. Στέκομαι στην υπακοή και σημειώνω πως ο Επίσκοπος βρίσκεται **«είς τόπον καί τύπον Θεού»**, όπως σημειώνει ο άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος. **Επιθυμώ Σεβασμιώτατε**, κάθε μου λόγος, κάθε στιγμή της ζωής μου, κάθε σκίρτημα της καρδιάς μου, κάθε οραματισμός και κάθε νοσταλγία, να αποτελέσουν μια λεπτομέρεια στο έργο του Θεού και στα Μυστήρια του Θεού. Θα προσπαθήσω, με την δική σας έμπνευση και την δική σας πατρική καθοδήγηση, να μελετώ την πραγματικότητα του κόσμου, να γνωρίσω την δομή του, να διακρίνω τους στόχους του και να μτώ στους βαθύτερους και στους προβλήματα του. Μα ταυτόχρονα, να μένω «ξένος», να γίνομαι συνεχώς με την όλη παρουσία και στάση μου, ο διάκονος του μηνύματος της Λύτρωσης, ο υπηρέτης της ευαγγελικής αληθείας και ο οραματιστής και οδηγός της αιωνιότητας.

Άλλωστε, για πάντα θα θυμάμαι πως, **«Δεν θα υπάρχει πιο ιερή και πιο όμορφη στιγμή από το να κρατάς το Δισκοπότηρο και να δίνεις την Θεία Ευχαριστία στους πιστούς»**, υπενθυμίζοντας τον εαυτό μου, παράλληλα, πως **«δεν υπάρχει άνετη θέση πάνω στον Σταυρό»**. Σας ευγνωμονώ...

Ζητώ συγγνώμη για όσες φορές πλήγωσα, στεναχώρησα κάποιους ανθρώπους. **«ὅς ἐάν θέληέν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος»** Ματθ. 20,26. Τα θεανθρώπινα τούτα λόγια με αναστατώνουν. Καλούν το Είναι μου, σε παραίτηση από τον εγωισμό μου και την υπεροψία μου. Άραγε, πώς είναι να είσαι διάκονος του Θεού, διάκονος των ανθρώπων; Φοβάμαι. Δειλιάζω. Προσεύχομαι στον Θεό, αυτός ο Φόβος, αυτό το Δέος, ποτέ να μην εξαλειφτεί, αλλά να Ωριμάσει. Γιατί, αν εξαλειφτεί, τότε θα επέλθει η **«εξοικείωση με τα θεία»**, κι αυτό με τρομάζει. Αισθάνομαι ανάξιος. Υπακούω σε όσα μου παρουσίασε ο Θεός και ακολουθώ το θέλημα Του. Αγαπώ, βέβαια, τον δρόμο αυτό. Δεν νιώθω έτοιμος. Ποτέ δεν θα νιώσω. Πάντοτε θα νιώθω ανάξιος να σηκώνω στα χέρια μου τα Άγια των Αγίων, δηλαδή να κρατώ το Σώμα Του και να πίνω το Αίμα Του Χριστού.

Κλίνω γόνυ, καρδίας ψυχής τε και σώματι και προσφέρω τιμή και προσκύνηση εις τον Τριαδικόν Θεόν. Εις την Υπεραγίαν Θεοτόκον την επονομαζομένην Γοργοϋπήκοον, την Βασίλισσαν των Αγγέλων ως προστάτιδα των ανθρώπων, Μη με εγκαταλείπεις Δέσποινά μου, σκέπε, φρούρει, φύλαττε τω αχρειώ ικέτη σου. Τιμή και Προσκύνηση προσφέρω εις τους Αρχαγγέλους εις τον ναόν εις τον οποίον ηνδρώθην, εις το Μέγα Βασίλειον εις τον οποίον υπηρέτησα, εις τον Άγιο Ιεράρχη Νικόλαον, το όνομα το οποίο έλαβα κατά την βάπτισή μου και την ρασοφορία μου.

Αγαπητοί εν Κυρίω αδελφοί, σας είμαι ευγνώμων που ήρθατε σήμερα εδώ με τόση πολλή αγάπη και χαρά για να συμμετάσχετε στην χαρά μου. Σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε, αν ποτέ σας παρεπίκρανα. Μην με ξεχνάτε, αλλά να με έχετε στην προσευχή σας.

Σεβασμιώτατε! «νυν επέστη ο καιρός!»

Γεννηθήτω το Θέλημά του Κυρίου Αμήν!

